

Arrest

nr. 43 735 van 25 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 25 november 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het besluit van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 oktober 2009 tot teruggrijping.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die loco advocaat E. VAN DIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart van Guineese nationaliteit te zijn.

1.2. Verzoeker heeft in de loop van september 2006 een aanvraag gedaan bij het stadsbestuur van Antwerpen om te huwen met mevrouw (X.), geboren te X op X, van Belgische nationaliteit.

1.3. Op 19 juli 2007 werd de huwelijksvoltrekking geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

1.4. Verzoeker en zijn partner tekenden beroep aan tegen de voormelde beslissing op 17 augustus 2007.

1.5. Het beroep werd op 28 december 2007 verworpen door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, zetelend in kort geding. De weigeringsbeslissing werd daarmee bevestigd.

Verzoeker tekende hoger beroep aan. Ter terechtzitting meldt de raadsman van verzoeker dat het hof van beroep de weigering van de huwelijksvoltrekking heeft bevestigd en dat verzoeker zich beraadt over eventuele verdere procedurestappen die hij zou kunnen ondernemen.

1.6. Verzoeker werd op 15 april 2008 aangehouden wegens poging tot oplichting en bendevoorming. Hij werd op 30 september 2008 opnieuw in vrijheid gesteld. Diezelfde dag kreeg hij een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Verzoeker tekende op 30 oktober 2008 beroep aan tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 22 297 van 29 januari 2009.

1.8. Verzoeker werd op 18 mei 2009 opnieuw opgesloten wegens poging tot oplichting en bendevoorming en andere feiten gepleegd in de periode van februari 2007 tot 18 november 2008.

1.9. Verzoeker werd voor de voormelde feiten door de correctionele rechtbank te Brugge op 18 mei 2009 veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar met onmiddellijke aanhouding.

1.10. Verzoeker kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten per besluit van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 oktober 2009. Hij werd gelast het grondgebied te verlaten met het verbod er gedurende 10 jaar terug te keren.

Deze beslissing, die verzoeker op 10 november 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…)De Heer Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid,

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20, gewijzigd bij de wet van 15 september 2006;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling beweert onderdaan te zijn van Guinea;

Overwegende dat hij niet werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat hij zich in de periode van februari 2007 tot 18 november 2008 schuldig heeft gemaakt als dader of mededader, aan deel te hebben genomen aan het nemen van welke beslissing dan ook in het raam van de activiteiten van een criminele organisatie; aan met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, gebruik te hebben gemaakt van valse handels-, bank- of private geschriften, wetende dat het stuk vals of vervalst was; aan misbruik van vertrouwen (2 feiten)] aan poging tot misbruik van vertrouwen (2 feiten), feiten waarvoor hij op 18 mei 2009 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar met onmiddellijke aanhouding;

Overwegende dat betrokkene een relatie heeft met (A.D.), geboren te Conakry op 6 juni 1879. van Belgische nationaliteit en dat ze hem in de gevangenis komt bezoeken;

Overwegende dat zij sinds december 2000 in België verblijft en sinds 15 december 2005 de Belgische nationaliteit heeft;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezin- en privéleven In de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat de Belgische maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen personen die het persoonlijke geldgewin hoger achten dan het respect voor de geldende maatschappelijke regels;

Overwegende dat een terugwijzing hiertoe een gepaste maatregel is;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een reëel en actueel risico aantoont van «en nieuwe schending van de openbare orde»;

BESLUIT:

Artikel 1.- de zich noemende (C.A.S.), geboren te Conakry op 1 januari 1975, alias (C.A.S.), wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- Dit besluit beïnvloedt op generlei wijze een eventuele beslissing inzake de voorlopige invrijheidstelling.(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker aan: *"Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de redelijkheid en de zorgvuldigheid:"*

Na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht stelt verzoeker veroordeeld te zijn tot een gevangenisstraf en verwijst hij naar de procedures die hij voert om zijn voorgenomen huwelijk met zijn partner in België te voltrekken. Ter terechtzitting bevestigt verzoeker dat ook het hof van beroep de weigering van de huwelijksvoltrekking heeft bevestigd. Verzoeker verwijt de bestreden beslissing het voorgenomen huwelijk en de procedures hieromtrent niet te vermelden in de motivering. Iedere gemeentelijke administratie heeft de plicht een huwelijksaangifte waarbij een illegaal verblijvende vreemdeling betrokken is te melden aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze meldingsplicht kadert in de naleving van de ministeriële omzendbrief van 13 september 2005 in het kader van huwelijksaangiftes waarbij een illegale vreemdeling betrokken is. Dit gegeven is van essentiële aard en de verwerende partij was op de hoogte van het voornemen te huwen en de hiermee gepaard gaande procedures. De bestreden beslissing werd genomen zonder met dit gegeven rekening te houden.

Voorts kan verzoeker uit de bestreden beslissing niet opmaken op welke veroordeling de verwerende partij zich baseert om een uitspraak te doen, dat verzoeker voor verschillende feiten veroordeeld werd. Hij verwijt de bestreden beslissing niet te melden welke rechterlijke instantie hem veroordeelde, noch enige datum te melden wanneer hij werd veroordeeld. Hierdoor is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Hij meent dat het zorgvuldigheids en het redelijkheidsbeginsel zijn geschonden.

Verzoeker adstrueert zijn middel als volgt:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende; "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissing d.d. 29.10.2009) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is verzoeker blijkbaar veroordeeld tot een gevangenisstraf. Verzoeker en zijn aanstaande echtgenote hebben reeds een huwelijksaangifte gedaan bij de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Antwerpen. Op 17 juli 2007 werd hun voorgenomen huwelijk door de Ambtenaar geweigerd. Verzoeker en zijn aanstaande zijn in beroep gegaan bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen. De Rechtbank te Antwerpen verwierp het beroep als ongegrond bij vonnis van 28 december 2007. Verzoeker en diens aanstaande hebben hiertegen hoger beroep aangetekend. De zaak is thans nog steeds hangende voor het Hof van Beroep te Antwerpen. De zaak is uitgesteld naar de zitting van 5 januari 2010. Op 29 oktober 2009 werd echter de bestreden beslissing genomen en aan verzoeker ter kennis gebracht op 10 november 2009 (Stuk 1).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 20 van de Vreemdelingenwet, naar de Guinese nationaliteit van verzoeker, naar het onrechtmatig verblijf van verzoeker, naar een strafrechtelijk veroordeling van verzoeker, naar de relatie die verzoeker heeft met mevr. (A. D.) en dat ze hen in de gevangenis komt bezoeken, naar de exacte datum wanneer zijn partner de Belgische nationaliteit verwierf, naar de onbetwiste inmenging die een verwijderingsmaatregel heeft op artikel 8 EVRM, naar het feit dat de Belgische maatschappij het recht heeft zich te beschermen, naar het argument dat de terugwijzing de gepaste maatregel is, naar het argument dat de terugwijzing gerechtvaardigd is op basis van de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten en naar het argument dat het gedrag van verzoeker een reëel en actueel risico aantaant van een nieuwe schending van de openbare orde.

In de bestreden beslissing is echter nergens melding gemaakt van de huwelijksaangifte van verzoeker met zijn aanstaande echtgenote. Er werd ook nergens melding gemaakt van het feit dat er thans een procedure lopende is voor Hof van Beroep te Antwerpen inzake de voltrekking het huwelijk. Iedere gemeentelijke administratie heeft de plicht een huwelijksaangifte waarbij een illegaal betrokken is te melden aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze meldingsplicht kadert in de naleving van de Ministeriële Omzendbrief van 13 september 2005 in het kader van huwelijksaangifte waarbij een illegale vreemdeling betrokken is (B.S. 06.10.2005). Hoewel de Minister van Asiel- en Migratiebeleid wel degelijk op de hoogte was van dit gegeven - en dit gegeven van essentiële aard is - heeft de Minister toch een beslissing genomen zonder hiermee rekening te hebben gehouden in de bestreden beslissing. Immers, een Ministerieel Besluit tot terugwijzing is een zodanig ernstige inmenging in het leven van verzoeker dat de Minister op zijn minst deze essentiële informatie mee in de overweging had moeten nemen, wat NIET het geval is in casu. Tevens is in de bestreden beslissing nergens melding gemaakt van de hangende procedure voor het Hof van Beroep te Antwerpen.

Ook dient gemeld te worden dat er verzoeker uit de bestreden beslissing niet kon opmaken op welke veroordeling de Minister zich baseert om een uitspraak te doen, dat verzoeker voor verschillende feiten veroordeeld werd. In de bestreden beslissing staan enkel blote beweringen van strafbare feiten, zonder dat verwezen wordt naar de rechterlijke instantie die de feiten zou hebben vastgesteld, noch de datum van die beweerde veroordelingen. Het spreekt voor zich dat een administratieve beslissing concrete en volledige informatie moet kunnen geven in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing valt niet op te maken welke rechtbank een veroordeling zou hebben uitgesproken en ook niet op welke datum deze veroordeling zou zijn uitgesproken, zodat de bestreden beslissing minstens de bepalingen van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en minstens niet afdoende is gemotiveerd in de zin van voormelde wet.

De Minister heeft het Ministerieel Besluit tot terugwijzing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de Minister de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de Minister slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het

redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat het Ministerieel besluit tot terugwijzing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest nr. 2S599 van 11 juni 2009, punt 2.4, in fine). Dit alles in ogenschouw genomen dient vastgesteld te worden dat een essentieel en uitermate relevant gegeven - met name dat verzoeker en diens aanstaande echtgenote een huwelijksaangifte hebben gedaan en thans een procedure voor het Hof van Beroep te Antwerpen hangende is (en waarvan de Minister reeds op de hoogte was) - NIET in overweging werd genomen om tot de bestreden beslissing te komen, terwijl een dergelijk essentieel gegeven door iedere redelijke en zorgvuldige administratieve overheid NIET over het hoofd mag worden gezien.

Er dient te worden vastgesteld dat zowel de formele als materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de Minister getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en schendt de artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht evenals het redelijk- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden. “.

2.1.2. De verwerende partij stelt dat de overwegingen waarom de beslissing werd genomen uitgebreid staan weergegeven in het door verzoeker betwiste terugwijzingsbesluit. In de motivering wordt vermeld dat verzoeker wordt teruggewezen omdat hij geen machtiging tot verblijf op het Belgisch grondgebied heeft, omdat hij zich in de periode februari 2007 tot 18 november 2008 heeft schuldig gemaakt aan tal van criminele feiten, opgesomd in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing stelt verder dat de Belgische maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen personen die het persoonlijk geldgewin hoger achten dan het respect voor de geldende maatschappelijke regels, omdat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigt en verzoeker een gevaar betekent voor de openbare orde en tot slot omdat er een grote kans bestaat op recidive gezien het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van verzoeker. Verweerder concludeert dat er voldoende omschreven werd waarom de bestreden beslissing werd genomen en dat verzoeker in voldoende mate geïnformeerd werd. Verweerder betoogt verder dat verzoeker de overwegingen betwist noch weerlegt. Verweerder stelt dat de intentie van verzoeker om te huwen in casu niet ter zake doet en dat verzoeker niet aantoonde waarom de huwelijksplannen relevant zouden zijn. Verweerder verwijst naar de weigering tot voltrekking van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand en naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 28 december 2007, zetelend in kort geding. Verweerder stelt dat de huwelijksintenties van verzoeker de illegale verblijfssituatie niet ongedaan maken. Verweerder merkt ook op dat verzoeker de motieven lijkt te kennen omdat hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. In de mate dat verzoeker van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten werd getreden, antwoordt verweerder dat hij zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag (artikel 20 van de Vreemdelingenwet) en de feitelijke grondslag (geen machtiging tot verblijf; zich in de periode van februari 2007 tot 18 november 2008 schuldig hebben gemaakt, als dader of mededader, aan deelname aan het nemen van welke beslissing dan ook in het raam van de activiteiten van een criminele organisatie, aan met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, gebruik te hebben gemaakt van valse handels-, bank- of private geschriften, wetende dat het stuk vals of vervalst was, aan misbruik van vertrouwen (2 feiten), aan poging tot misbruik van vertrouwen (2 feiten), feiten waarvoor hij op 18 mei 2009 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar met onmiddellijke aanhouding). Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (zie o.a. RvS 2 februari 2007, nrs. 167 407 en 167 411).

Verzoeker bespreekt in zijn verzoekschrift bovendien de motieven die de bestreden beslissing schragen, zodat hij niet kan voorhouden deze niet te kennen. In de mate dat verzoeker de bestreden beslissing verwijt geen melding te maken van diens voorgenomen huwelijk en de hiermee gepaard gaande procedures kan de redenering van verzoeker niet gevolgd worden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening hield met de gezinssituatie van verzoeker en deze uitdrukkelijk uitvoerig bespreekt. De bestreden beslissing erkent dat verzoeker een relatie heeft met zijn partner en dat de bestreden beslissing een inmenging in zijn gezinsleven vormt. De Raad merkt op dat het huwelijk geen noodzakelijk element is om een gezin te vormen en dat derhalve niet kan ingezien worden waarom de bestreden beslissing het voorgenomen huwelijk van verzoeker en de hiermee gepaard gaande procedures in de motivering van de bestreden beslissing diende te betrekken. De door verzoeker aangehaalde omzendbrief legt de verwerende partij geen verplichting op om melding te maken van een huwelijksaangifte in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing heeft een belangenafweging in de zin van artikel 8 EVRM gemaakt en de relatie die verzoeker heeft met zijn partner aanvaard. De al dan niet bestaande mogelijkheid die verzoeker heeft om zijn relatie om te zetten in een huwelijk is geen relevant gegeven in de oordeelsvorming van de bestreden beslissing en diende niet betrokken te worden in de motivering ervan. Derhalve diende de verwerende partij evenmin melding te maken van de nog hangende beroepsprocedure betreffende de weigering om het huwelijk van verzoeker te voltrekken. Voorts stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt op welke datum verzoeker veroordeeld werd en melding maakt van de bestraffing. Het loutere feit dat in de bestreden beslissing niet wordt vermeld door welke rechtbank(en) de veroordeling(en) werden uitgesproken maakt het in casu voor verzoeker niet onmogelijk te weten op welke veroordelingen de bestreden beslissing stoelt. Verzoeker toont geen belang bij zijn grief dat niet op expliciete wijze werd vermeld door welke rechtbank hij werd veroordeeld nu de ernst van de feiten uit de opgesomde feiten en bestraffingen blijkt en verzoeker door zijn onmiddellijke aanhouding niet kan voorhouden onwetend te zijn over de veroordelingen die op hem betrekking hebben. Deze feiten en bestraffingen vinden steun in het dossier nu het administratief dossier het vonnis bevat met nr. 07/4942/A van 18 mei 2009 van de rechtbank van eerste aanleg van Brugge, zetelend in correctionele zaken.

De Raad besluit dat de motivering deugdelijk en afdoend is nu zij steun vindt in het administratief dossier en draagkrachtig is. Voorts wijst de Raad erop dat uit de ministeriële omzendbrief van 13 september 2005 niet kan afgeleid worden dat de bestreden beslissing dient te verwijzen naar de rechtbanken die de veroordelingen hebben uitgesproken. De Raad merkt op dat de ministeriële omzendbrief van 13 september 2005 het enkel heeft over richtlijnen. Er wordt eveneens bepaald dat de kennisgeving, die overigens aan de ambtenaar geschied, louter kadert binnen de administratieve procedure voorafgaand aan de huwelijksvoltrekking en van generlei waarde is voor verblijfsrechtelijke aanspraken. De Raad merkt daarnaast op dat de omzendbrief verschenen is in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2005, onder de categorie "Officiële berichten" en dus niet onder de categorie "Wetten, decreten, ordonnances en verordeningen" of "Andere besluiten". Er is geen termijn van inwerkingtreding en er zijn geen sancties voorzien in de omzendbrief.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist niet dat niet relevante stukken betrokken worden in de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker toont met zijn betoog geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van *“artikel 20 en artikel 24 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 31.05.2007) (hierna: K.B. van 17.05.2007)”*

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing slechts mocht genomen worden nadat de verwerende partij een advies had ingewonnen van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, dit in toepassing van van artikel 13 van het KB van 17 mei 2007. Hij wijst erop dat zijn aanstaande echtgenote met wie hij samenwoonde de Belgische nationaliteit heeft. Verschillende mensen hebben verklaring afgelegd over de relatie van verzoeker met zijn partner, volgens de stukken 2, 3, 4, 5 en 6 die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt. Sinds zijn aanhouding heeft zijn partner hem steeds bezocht in de gevangenis wat bevestigd wordt door de gevangenisdirecteur (stuk 7). Verzoeker en zijn partner hebben ongestoord bezoek (stukken 7 en 8). Meer nog, verzoeker en zijn partner hebben besloten om in het huwelijk te treden en hebben daartoe een huwelijksaangifte gedaan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen. Hij verwijst naar de hiermee gepaard gaande procedures. De verwerende partij was reeds op de hoogte van hun voornemen om te huwen en ruimschoots op de hoogte van deze gegevens voordat zij besliste om de bestreden beslissing te nemen. Immers, uit dit louter gegeven blijkt dat partijen een reeds bestaande familiale relatie wensten om te zetten in een echtelijke relatie. Verzoeker verwijt de verwerende partij geen advies gevraagd te hebben aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, terwijl dit volgens verzoeker bij wet (artikel 20 Vreemdelingenwet) en bij KB (artikel 13 KB van 17 mei 2007) verplicht was.

In een tweede onderdeel verwijt verzoeker dat de kennisgeving de termijn voorzien in artikel 24 van de Vreemdelingenwet niet vermeldt.

Verzoeker adstrueert zijn middel als volgt:

“Artikel 20 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“[...] Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (en in artikel 21) kan (de Minister) de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. (De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.)

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling. [...]” (onderlijning, benadrukking en cursivering toegevoegd)

Ter uitvoering van artikel 20 van de Vreemdelingenwet bepaald artikel 13 van het K.B. van 17.05.2007 het volgende:

“[...] HOOFDSTUK V. - Geval waarin de terugwijzing bedoeld in artikel 20, eerste lid, van de wet, slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Art. 13, Een ministerieel besluit tot terugwijzing ten aanzien van de niet in het Rijk gevestigde vreemdeling die tot een verblijf van meer dan drie maanden gemachtigd of toegelaten is of geweest is, die voorafgaand aan de strafrechtelijke veroordeling een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhield met zijn wettelijk in het Rijk verblijvende echtgenoot of geregistreerde partner, of die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefende of die voldeed aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat wettelijk in het Rijk verblijft of die een dergelijke effectieve echtelijke of familiale relatie onderhoudt in de periode dat hij van zijn vrijheid beroofd is, kan slechts genomen worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. [...]”

Volgens de bewoordingen van artikel 13 van het K.B. van 17.05.2007 kan een Ministerieel Besluit tot terugwijzing van een vreemdeling die een effectieve echtelijke of familiale relatie onderhoudt met zijn wettelijk in België verblijvende partner en deze vreemdeling deze relatie onderhoudt in de periode dat hij van zijn vrijheid beroofd is, slechts genomen worden na een advies te hebben ingewonnen van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. In casu is de aanstaande echtgenote van verzoeker reeds in het bezit van de Belgische nationaliteit. Ook moet gemeld worden dat verzoeker reeds heeft samengewoond met zijn aanstaande echtgenote aan de Oranjestraat 5 te 2060 Antwerpen.

Verschillende mensen hebben verklaring afgelegd nopens de relatie van verzoeker met zijn partner (Stukken 2,3,4,5 en 6). Sinds zijn aanhouding heeft mevrouw AISSATOU hem steeds bezocht in de gevangenis hetgeen bevestigd wordt door de gevangenisdirecteur (Stuk 7). Verzoeker en zijn partner hebben ongestoord bezoek (Stukken 8 en 7). Meer nog, verzoeker en zijn partner besloten om in het huwelijk te treden en hebben daartoe een huwelijksaangifte gedaan bij de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Antwerpen, De zaak inzake de huwelijksvoltrekking is thans hangende bij het Hof van Beroep te Antwerpen. De zaak is uitgesteld naar de zitting van 5 januari 2009. De Minister was reeds op de hoogte van hun voornemen om te huwen. De Minister was met andere woorden ruimschoots op de hoogte van deze gegevens voordat hij beslist om de bestreden beslissing te nemen. Immers, uit dit louter gegeven blijkt dat partijen een reeds bestaande familiale relatie wensten om te zetten in een echtelijke relatie, De Minister was hiervan op de hoogte en toch werd er GEEN advies gevraagd aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, terwijl dit bij wet (artikel 20 Vreemdelingenwet) en bij K.B. (artikel 13 K.B. 17.05.2007) verplicht was.

Artikel 24 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"[...] De kennisgeving van de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten vermeldt de termijn waarbinnen de vreemdeling het grondgebied moet verlaten. [...]"

Het gebruik van het werkwoord "vermelden" in artikel 24 van de Vreemdelingenwet duidt expliciet op een verplichting. De kennisgevingen van de besluiten tot terugwijzing en uitzetting MOETEN met andere woorden de termijn bepalen waarbinnen de vreemdeling het grondgebied dient te verlaten.

Als men de kennisgeving van de bestreden beslissing van naderbij bekijkt, leest me slechts het volgende (Stuk 1):

"[...] - het ministerieel besluit van terugwijzing van 29 oktober 2009 waardoor betrokkene de toegang tot het grondgebied van België verboden wordt voor een periode van 10 jaar en waarbij hij het grondgebied van [...] dient te verlaten. [...]"

Uit deze bewoordingen van de kennisgevingsakte blijkt dat er GEEN termijn bepaald wordt om het grondgebied te verlaten, zoals dit wettelijk verplicht is conform artikel 24 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande dient een schending te worden vastgesteld van artikel 20 en 24 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het K.B. van 17.05.2009

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota dat verzoeker een foutieve interpretatie geeft aan artikel 20 van de Vreemdelingenwet, alsook aan artikel 13 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007. Verzoeker beweert ten onrechte dat deze bepalingen op hem van toepassing zijn. Het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen diende in casu niet gevraagd te worden. Verzoeker duidt alleszins geen enkele bepaling aan uit een internationaal verdrag, waaruit zou blijken dat verzoeker voorafgaand aan de beslissing tot terugwijzing gehoord moest worden.

Voorts leest de verwerende partij in het bestreden besluit van 29 oktober 2009 dat het in werking treedt vanaf de datum van invrijheidstelling van verzoeker. De beslissing werd aan verzoeker betekend op 11 november 2009. De beslissing is uitvoerbaar na kennisgeving van de beslissing.

Vermits verzoeker in de gevangenis zit, zullen de modaliteiten uiteraard bepaald worden bij zijn eventuele invrijheidsstelling.

2.2.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 20 van de Vreemdelingenwet en artikel 13 van voormeld koninklijk besluit luiden deze als volgt:

Artikel 20 van de Vreemdelingenwet:

"[...] Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (en in artikel 21) kan (de Minister) de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. (De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.)

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling. [...]"

Artikel 13 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007:

“[...] HOOFDSTUK V. - Geval waarin de terugwijzing bedoeld in artikel 20, eerste lid, van de wet, slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Art. 13, Een ministerieel besluit tot terugwijzing ten aanzien van de niet in het Rijk gevestigde vreemdeling die tot een verblijf van meer dan drie maanden gemachtigd of toegelaten is of geweest is, die voorafgaand aan de strafrechtelijke veroordeling een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhield met zijn wettelijk in het Rijk verblijvende echtgenoot of geregistreerde partner, of die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefende of die voldeed aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat wettelijk in het Rijk verblijft of die een dergelijke effectieve echtelijke of familiale relatie onderhoudt in de periode dat hij van zijn vrijheid beroofd is, kan slechts genomen worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. [...]”

Zoals de verwerende partij opmerkt kan verzoeker zich niet op dienstige wijze beroepen op deze bepalingen nu hij niet aantoonde dat hij gemachtigd of toegelaten was tot een verblijf van meer dan drie maanden en geen enkele bepaling aanduidt uit een internationaal verdrag, waaruit zou blijken dat hij voorafgaand aan de beslissing tot terugwijzing gehoord moest worden. Evenmin toont hij een relatie met een geregistreerde partner of een huwelijk bestaand voorafgaand aan de strafrechtelijke veroordeling aan. Verzoeker toont geen schending van artikel 20 van de Vreemdelingenwet of van artikel 13 van voormeld koninklijk besluit aan.

Wat de aangevoerde schending van artikel 24 van de Vreemdelingenwet betreft luidt deze bepaling: *“De kennisgeving van de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten vermeldt de termijn waarbinnen de vreemdeling het grondgebied moet verlaten.”*

De Raad wijst erop dat een gebrek in de kennisgeving geen invloed heeft op de wettigheid van de bestreden beslissing. Een dergelijk gebrek kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden akte (RvS 23 februari 2005, nr. 141 068). Derhalve dient dit onderdeel niet nader onderzocht te worden.

Het tweede middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van *“artikel 8 en 12 van Europees Verdrag van 4 november 1950 tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: E.V.R.M.) en van artikel 12 E.V.R.M. en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, schending rechten van verdediging en van artikel 13 EVRM.”*

Verzoeker wijst opnieuw naar de samenwoning tussen hem en zijn partner en naar hun voorgenomen huwelijk met de hiermee gepaard gaande procedures. Door de bestreden beslissing te nemen – zonder rekening te hebben gehouden met het voorgenomen huwelijk van verzoeker en diens aanstaande – heeft de verwerende partij niet alleen artikel 8 EVRM maar ook artikel 12 EVRM geschonden. Immers, verweerder vermeldt zelf dat *“(...) het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens (...)”* maar komt tot het besluit dat de Belgische maatschappij dient beschermd te worden. Hierop wenst verzoeker op te merken dat de beoordeling van de belangen van de Belgische maatschappij en van zijn privébelangen slechts enige relevantie heeft als tevens rekening werd gehouden met zijn intentie om te huwen met mevrouw A. Er werd in casu geenszins een belangenafweging gemaakt tussen het privébelang van verzoeker en het belang van de Belgische maatschappij. Het is kennelijk onredelijk en uiterst onvoorzichtig een besluit tot terugwijzing te nemen zonder alle relevante feitelijke gegevens mee in overweging te hebben genomen. De schending van de redelijkheidsplicht en de zorgvuldigheidsplicht brengt de schending mee van de artikelen 8 en 12 EVRM. Door de bestreden beslissing is het rechtsmiddel van het hoger beroep bij het hof van beroep te Antwerpen niet langer daadwerkelijk (cf. artikel 13 EVRM), daar verzoeker bij een verwijdering niet langer zijn rechten van verdediging kan uitoefenen en zodoende geen eerlijk proces kan hebben. Gelet op het verloop van de procedure waarbij de voorzitter van het hof van beroep te Antwerpen de persoonlijke aanwezigheid van partijen vereist, impliceert een eerlijke rechtsbedeling dat partijen in persoon kunnen gehoord worden betreffende hun middelen. De voorzitter van het hof van beroep van Antwerpen ondervraagt in het kader van de voltrekking van het huwelijk regelmatig partijen in persoon.

Verzoeker verwijst naar de ministeriële omzendbrief van 13 september 2005 betreffende de uitwisseling van informatie tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand, in samenwerking met de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte waarbij een vreemdeling betrokken is en naar artikel 165, § 3 van het Burgerlijk Wetboek. Hieruit meent verzoeker te mogen afleiden dat

minstens de uitspraak van de hof moet afgewacht worden alvorens de verwijderingsmaatregel te nemen.

Hij adstrueert zijn middel als volgt:

“Artikel 8 E.V.R.M. biedt bescherming tegen inmenging van overheden in het privé-, familie- en gezinsleven van personen.

Het is juist dat, hoewel samenwonen doorgaans wordt vereist om een verhouding tussen personen als een gezinsleven te kunnen beschouwen in de zin van artikel 8 E.V.R.M., uitzonderlijk andere factoren kunnen bijdragen tot het bewijs dat een verhouding voldoende diepgang heeft om de facto gezinsbanden te doen ontstaan (Hof Mensenrechten, arrest Kroon e.a, t. Nederland van 27 oktober 1994, Pub. Cour eur. D.H., Serie A, nr. 297-C).

Conform artikel 12 E.V.R.M. heeft eenieder het recht te huwen met wie men wil en waar men wil.

Verzoeker en zijn aanstaande echtgenote hebben samengewoond (...) te 2060 Antwerpen. Voor de uiteenzetting van de relatie van verzoeker met zijn aanstaande wordt verwezen naar de uitleg in het eerste en het tweede middel. Thans vechten verzoeker en zijn aanstaande voor het Hof van Beroep van Antwerpen om in het huwelijk te mogen treden. De Minister was van dit voornemen reeds op de hoogte. Door de bestreden beslissing te nemen - zonder rekening te hebben gehouden met het voorgenomen huwelijk van verzoeker en diens aanstaande - heeft de Minister niet alleen artikel 8 E.V.R.M. maar ook artikel 12 E.V.R.M. geschonden. Immers, de Minister vermeldt zelf dat "[...] het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens [...]" maar komt tot het besluit dat de Belgische maatschappij dient beschermt te worden. Hierop wenst verzoeker op te merken dat de beoordeling van de belangen van de Belgische maatschappij en van diens privébelangen slechts enige relevantie heeft als tevens rekening werd gehouden met diens intentie om te huwen met mevrouw (A.). Er werd in casu geenszins een belangenafweging gedaan tussen het privé-belang van verzoeker en het belang van de Belgische maatschappij. Het is kennelijk onredelijk en uiterst onvoorzichtig een Ministerieel Besluit tot uitwijzing te nemen zender alle relevante feitelijke gegevens mee in overweging te hebben genomen. Het feit dat verzoeker wenst te huwen met mevrouw (A.) is van essentieel belang. De Minister heeft kennelijk onvoorzichtig en kennelijk onredelijk de bestreden beslissing genomen. De schending van de redelijkheidsplicht en de zorgvuldigheidsplicht brengt de schending mee van artikel 8 en artikel 12 E.V.R.M.

Door de bestreden beslissing is het rechtsmiddel van het hoger beroep bij het Hof van Beroep te Antwerpen niet langer daadwerkelijk (cf. artikel 13 EVRM) is, daar verzoeker bij een verwijdering niet langer zijn rechten van verdediging kan uitoefenen en zodoende geen eerlijk proces kan hebben. Gelet op het verloop van de procedure waarbij de Voorzitter van het Hof van Beroep te Antwerpen de persoonlijke aanwezigheid van partijen vereist, vereist een eerlijke rechtsbedeling dat partijen in persoon kunnen gehoord worden in hun middelen. De Voorzitter van het Hof van Beroep van Antwerpen ondervraagt in het kader van de voltrekking van het huwelijk regelmatig partijen in persoon.

De Ministeriële Omzendbrief van 13 september 2005 [betreffende de uitwisseling van informatie tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand, in samenwerking met de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte waarbij een vreemdeling betrokken is (B.S. 06.10.2005)] stelt het volgende:

"[...] B. De opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied

te verlaten dat werd of wordt afgeleverd aan een illegaal verblijvende vreemdeling, indien die vreemdeling aangifte heeft gedaan van zijn huwelijk met een Belg of een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen. Indien een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd of wordt, in het Rijk in het huwelijk wil treden met een Belg of met een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden of om er zich te vestigen, zal de Dienst Vreemdelingenzaken niet overgaan tot de gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten tot aan de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking of tot de dag van de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of nog tot het verstrijken van de termijn bedoeld in artikel 165, §3 van het Burgerlijk Wetboek, waarbinnen het huwelijk dient te worden voltrokken, indien aan de volgende voorwaarden is voldaan :

- de vreemdeling beschikt over een geldig identiteitsbewijs, in de zin van artikel 64, §1,2° van het Burgerlijk Wetboek;*
- de ambtenaar van de burgerlijke stand bevestigt dat de huwelijksaangifte werd ingeschreven in het register van de aangiften.*

Artikel 165, § 3 van het Burgerlijk Wetboek stelt het volgende:

[...] Indien het huwelijk niet is voltrokken binnen de zes maanden sinds het verstrijken van de in § 1 bedoelde termijn van 14 dagen, mag het niet meer worden voltrokken dan nadat een nieuwe aangifte van het huwelijk werd gedaan in de vorm zoals bepaald in artikel 63. In geval van verzet tegen het huwelijk of wanneer de ambtenaar van de burgerlijke stand weigert het huwelijk te voltrekken, kan de rechter die zich uitspreekt over de opheffing van het verzet of het beroep tegen de weigering een huwelijk te voltrekken om een verlenging van deze termijn van zes maanden worden verzocht [...]"

in casu is het laatste woord nog niet gezegd over de al dan niet voltrekking van het huwelijk van verzoeker met zijn verloofde. In artikel 165, § 3 van het Burgerlijk Wetboek wordt aan verzoeker (impliciet) het recht toegekend om de weigering van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand aan te vechten bij een rechter (in casu het Hof van beroep te Antwerpen (in hoger beroep)). Dit Hof heeft thans de definitieve beslissing over de al dan niet voltrekking van het huwelijk van verzoeker met zijn verloofde. Zodoende heeft de Minister van Migratie- en Asielbeleid de Omzendbrief van 13 september 2005 niet nageleefd. Men moet minstens de uitkomst afwachten van de procedure voor het Hof van Beroep te Antwerpen om een verwijderingsmaatregel te nemen. De bestreden beslissing geeft blijk geen vertrouwen te hebben in het oordeel van de rechterlijke macht in het kader van de procedure inzake de voltrekking van het huwelijk tussen verzoeker en zijn verloofde; Om al deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd. "

2.3.2. De verwerende partij wijst op de weigering van de voltrekking van het huwelijk zoals uitgesproken door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg. Tot hiertoe is er nog geen sprake van een gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker bevindt zich bovendien niet in de voorwaarden van de door hem geciteerde omzendbrief van 13 september 2005.

Verwerende partij is van mening dat noch artikel 8, noch artikel 12 EVRM geschonden werd, te meer nu:

- artikel 12 EVRM verband houdt met het recht te huwen, terwijl het de verwerende partij niet duidelijk is hoe de in casu bestreden beslissing verzoeker dit recht zou ontfangen,

- artikel 8 EVRM de eerbiediging waarborgt van het recht op gezins- en privéleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht,

- het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanneemt dat uit artikel 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen (cf. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", *T.V.R.* 1994, (3) , 12),

- het de verwerende partij is toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen;

- artikel 8 EVRM bepaalt dat inbreuken op het gezins- en privéleven mogelijk zijn indien er gevaar is voor de openbare orde, hetgeen in casu meer dan bewezen is.

Verwerende partij begrijpt niet waarom verzoeker van mening is dat de rechten van verdediging werden geschonden. De rechten van verdediging zijn immers niet van toepassing op administratieve beslissingen, genomen in het kader van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen.

Verzoeker betwist of weerlegt niet dat hij de openbare orde op ernstige wijze heeft geschonden en uit de bespreking van de vorige middelen blijkt dat de bestreden beslissing rechtmatig is genomen. Het is de taak van het openbaar bestuur om, ook in het kader van artikel 8 EVRM, na te gaan of de wettelijke bepalingen, waaronder deze van het legaal verblijf van personen in het land en hun binnenkomst en verblijf, worden nageleefd zodat aan het tweede lid van artikel 8 EVRM werd voldaan. Verzoeker toont niet aan dat hij gemachtigd of toegelaten werd tot een verblijf en uit het loutere huwelijk, dat overigens

nog niet heeft plaatsgevonden en waarvan de verzoekende partij niet aantoonde dat het in België zal kunnen voltrokken worden, kunnen geen automatische verblijfsrechten geput worden. Derhalve toont verzoeker geen belang bij haar grief dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met het voorgenomen huwelijke en de hangende procedure. Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Te dezen toont de verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan. Conform vaststaande Europese rechtspraak kan het feitelijk samenwonen zonder huwelijk eveneens onder het begrip “gezin” vallen. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk een belangenafweging heeft verricht zoals blijkt uit het motief: *“Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezin- en privéleven In de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens; Overwegende dat de Belgische maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen personen die het persoonlijke geldgewin hoger achten dan het respect voor de geldende maatschappelijke regels; Overwegende dat een terugwijzing hiertoe een gepaste maatregel is; Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen; Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad; Overwegende dat het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een reëel en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde; Artikel 1.- de zich noemende (C.A.S.), (...), alias (C.A.S.), wordt teruggewezen.”* Het is niet kennelijk onredelijk tot deze besluitvorming te komen, gelet op de ernst van de feiten en de aard van de bestraffing. Voorts verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel voor wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheid- en het redelijkheidbeginsel betreft. Evenmin belet de bestreden beslissing verzoekers recht op huwen, zodat niet zodanig kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing artikel 12 EVRM schendt. Verzoeker stelt zelf dat de weigering van de huwelijksvoltrekking werd uitgesproken door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen, zetelend zoals in kort geding.

Evenmin toont verzoeker zijn bewering dat *“het rechtsmiddel van het hoger beroep bij het Hof van Beroep te Antwerpen niet langer daadwerkelijk (cf. artikel 13 EVRM) is, daar verzoeker bij een verwijdering niet langer zijn rechten van verdediging kan uitoefenen en zodoende geen eerlijk proces kan hebben”* aan nu hij zich kan laten bijstaan door een raadsman, hij nog niet verwijderd is en de zitting al heeft plaatsgegrepen of kortelings zal plaatsgrijpen zo verzoeker zou beslissen verdere procedurestappen te ondernemen. Ter zake merkt de Raad op dat verzoeker zijn bewering dat hij persoonlijk dient ondervraagd te worden door de voorzitter van het hof van beroep niet staakt en hij ter terechtzitting bevestigt dat de zitting al heeft plaats gevonden en er een arrest tussenkwam derwijze dat verzoeker geen belang meer aantoonde bij dit argument.

Voorts wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124 957).

Tot slot kan uit de ministeriële omzendbrief van 13 september 2005 en uit artikel 165, § 3 van het Burgerlijk Wetboek geenszins afgeleid worden dat de verwerende partij had dienen te wachten met het nemen van de bestreden beslissing totdat er een definitieve uitspraak is geschied betreffende het voltrekken van het voorgenomen huwelijk. Voormelde omzendbrief betreft de opschorting van de uitvoering van een bevel, niet het nemen van een bevel en in casu is de bestreden beslissing een besluit van de staatssecretaris tot terugwijzing. Zoals de verwerende partij stelt is er nog geen sprake van een gedwongen uitvoering. Evenmin belet de bestreden beslissing de procedure die verzoeker heeft aanhangig gemaakt voor de voorzitter van het hof van beroep te Antwerpen en wordt niet aangetoond dat de bestreden beslissing afbreuk doet aan het daadwerkelijk karakter van het beroep dat verzoeker heeft ingesteld bij het hof van beroep.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng mei tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN